

18. Bőjt harmadik vasárnapja.SZOMJÚHOZOM.

János 19,28
János 19,25-30

A Kereszten elhangzott negyedik szó Megváltónk lelki szenvedését summázza. Az ötödik szó a testi szenvedés jajsza-
va. Mint valaki mondja: egészen emberi szó ebben az emberte-
len tragédiában.

Újra emlékezzünk csak arra édes Testvéreim, hogy mi-
lyen nagy és mérhetetlen sok szenvedésben volt része Jézus
Krisztusnak. S nem beszél róluk, nem panaszkodik. Egyetlen
jajszóba sűriti minden testi kínját: Szomjúhozom! Tanuljuk meg
Tőle ezt is; Ne beszéljünk olyan sokat, olyan könnyen és szí-
vesen, olyan végetnemérően a szenvedéseinkről. Csak keveset.
Könnyebb lesz a körülöttünk élőknek is.

Szomjúhozom!

Azt jelenti, hogy testben szenved. A tűző napon kife-
szítve, a szomjúság gyötrő érzése kínozza. Az Apostolok pedig
arra tanítanak bennünket, hogy Krisztus testi szenvedése fegy-
ver a mi kezünkben: "Mivel tehát Krisztus szenvedett testben,
ti is ugyanezzel a gondolattal fegyverkezzetek fel, mert aki
testben szenved, elszakad a bűntől." /1 Pt 4,1/ Testi szenvedé-
seink között nézzünk azért a hit fejedelmére és elvégezőjé-
re, Jézusra, Aki Keresztet szenvedett. /Zsid 12,2/

Az egyházatyák pedig szimbolikus jelentőséget adtak
Jézus Krisztus szomjúhozásának. Azt tanították, hogy Megváltó-

tónk szomjuhozta: a/ az Atyához való visszaérkezést a dicsőségbe; b/ a váltságfalál gyümölcszeképpen neki jutó boldog lelkek szent szürete után szomjuhozik.-Én nem vetném el mindenáron az egyházatyák e magyarázatát. Inkább bizony gondoljunk arra, hogy Megváltónk szomjuhozik a szeretetünk, imádságunk, szolgálatunk, szentségünk után!

Az evangélista ezt a megjegyzést fűzi e szóhoz: x "hogv beteljesedjék az Írás, így szólt:" Két szoltárversnek kell itt beteljesednie : "Eróm kiszáradt, mint oserép, nyelvem ínyemhez tapadt és a halál porába fektetsz engem." /Zsolt 22,16/ És a másik: "Sőt ételemben mérget adnak vala és szomjúságomban ecettel itatnak vala engem." / Zsolt 69,22/

Íme Jézus Krisztus a legnagyobb szenvedésben is az Írás beteljesedésére gondol. Ezt tedd te is Testvérem! Gondolj az Írásra! Gondolj azokra az ígéreke, amelyeket Isten Lelke szíved hústáblájára írt fel. Bármilyen szenvedéseken át vezet is Isten, az Ő ígéje megáll! Én sem tudom, hogy még hol, mikor, hogyan vezet át engem is a halál árnyékának völgyében, de újram és újra emlékezetembe vésem, ismétlgetem szívemben a nékem adott nagy ígéletet : "...de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek." /1 Kor 10,13/

Még egy megjegyzést fűz az evangélista ehhez a szóhoz. Ez a szentana leírására utal: "Volt pedig ott egy ecettel teli edény. Azok azért ecettel telt szivacsot tűztek isszóp-szárra és odatartották a szájához." - Azok, minden bizonynyal a katonák. Az ecet pedig vagy a katonák savanyu bora volt, a-

melyet a hosszú órág tartamára kaptak, vagy valami folyadék, amelyet a szenvedőknek készítettek. Az iszópszár azonban nem olyan, hogy bot gyanánt lehessen használni. Máté és Márk e helyen nádat említ.

Miért fontos mindez nekünk?

Mire tanít minket ez a részletezés? Arra feltétlen, hogy mi is elgondolkodjunk a törtéteken. Azon pl. atyámfiai, hogy azok a katonák, akik a keresztfeszítés elején kockajátékot űztek és a ruháján osztottak, tehát teljesen közönyösen, érzéketlenül viselkedtek; most a végén szánakezők, irgalmasak lesznek, részvételre indulnak. Mert nincs olyan megkeményedett emberi szív, amelyik meg ne indulna Jézus Krisztus keresztfán való szenvedésének láttán!

Milyen a mi szívünk: nem keményedett-e meg? Mert Jézus Krisztus ma is így kiált bele a mi világunkba: „Szomjúhozom! Azt kérdezed: hol? hogyan? Halljad az Ő szavát:

„...szomjúhoztam és innom adtatok...” - „s...szomjúhoztam és nem adtatok innom...”

„Uram, mikor láttuk, hogy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?” - Ugye ne is folytassam, mert ismered a folytatást! De én most mégis mondom, mindnyájunknak mondom: „...amennyiben megcselekedtél /amennyiben nem cselekedtél meg/ egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtél, vagy nem cselekedtél meg.”

Krisztus testi szenvedése íme így vezet el bennünket ahhoz a reformátori magatartáshoz, amely nem zárkozhat el mások testi szenvedése elől! Nem zárkozhatunk el a világ megoldásra váró nagy szociális kérdései elől! Nem dughatjuk be fülünket az éhezők és a szomjazók kiáltása elől! Sőt, akkor

vagyunk igazán hűséges követői Jézus Krisztusnak, ha az Ő kicsinyeinek a kiáltásában az Ő szavát halljuk meg, és megtanuljuk, hogy "a világ egy s abból nem lehet magunknak valami külön kis önző világot kikerekíteni." /Bereczky/

Szomjúhozom! - bizony hangzik a kiáltás ma is. Hallod-e Testvérem? Hallod-e benne Megváltód kiáltását?

És... és enyhít-e az Ő fájdalmát?

- Ugye tudod, hogyan kell azt tenned?

- Jer, azért induljunk együtt, mint akik együtt hisszük és valljuk: "Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmas-ságot nyernek." /Mt 5,7/ Amen.